

Krigsminister, at Modstanden Best for Storebelt vil blive mindre kraftig. Og det kan man jo nok falde det, naar det kun gjælder om at slippe bort fra Sjælland. Den ærede Minister siger, at det forholdsvis kun bliver en svag Modstand; det, som det egentlig kommer an paa, er at overføre Personer og Materiel. Det er den samme Tanke, kun smukkere og elegantere udtalt end i det stygge Udtryk: at slippe bort. Det er kun brugt af Kontorerne, hvor Forslagene ere udarbejdede; men den ærede Krigsbestyrelse maa dog have næret denne Tanke, den maa have spillet en vis Rolle. Der kommer først mere Mod i den ærede Krigsministers Betragtning, naar han kommer længere hen i sin Tale, nemlig der, hvor han siger, at det Sted, hvor vi skulle søge vor Tilflugt, naturligvis er Hovedstaden; naar Hovedstaden ikke længere kan beskyttes, er Kampen forbi. Det, som det dreier sig om, det, der er det egentlige Hovedpunkt i Betænkningen, det Sted, hvor den egentlige Kamp skal staa, det Sted, hvortil Haabet skal sættes, det, som man ikke vil slippe bort fra, og som man ikke tror kan tages i et Dieblit, er Kjøbenhavn. Det er det, hvorom hele Forsvaret skal koncentreras efter den af Krigsministeren, jeg kan gjerne sige af Regjeringen, forelagte, det vil sige i Motiverne indeholdte Forsvarsplan. Men dette tror jeg, man vil indrømme mig, er ikke det Samme, som vi have villet; det, vi ville, er ikke blot ikke Kjøbenhavns Forsvar, men endogsaa en Garant derimod. Hvis de Herrer ville se, hvor der findes en lignende Betragtning som Regjeringens, skal jeg anvise dem Stedet. Den findes i samtlige Høremindretallets Erklæringer, som følge med vore Betænkninger, hvori vi stadigt erklære: Ikke Kjøbenhavns Besættning, medens Høire stadig kommer tilbage til sin kjære Tanke, som ogsaa Ministeren er kommen tilbage til, nemlig Kjøbenhavns Forsvar. Der er jo imidlertid den store Forskjel, at, hvad Høire vil, er det Samme, som det ærede Medlem fra Helsingør (Thomsen) vil, nemlig Kjøbenhavns Besættning fra Landsiden, og det er der jo slet ikke Tale om her. Det er der ganske vist ikke Tale om mere, og det er netop det, der er det Ulykkelige, jeg vilde ønske, at der var Tale derom. Imidlertid tror jeg, at vi nok, inden jeg slutter, kunne komme til at tale derom; men foreløbig vil jeg lade det hvile, idet jeg kun vil have det slaet fast, som jeg tror, man skal anerkjende, naar man vil have et uheldet Blik paa, hvad man fra alle Sider vil: uemlig fra Vestres Side bort fra Kjøbenhavn og ingen Opgivelse af Sjælland, medens man fra Østres og Regjeringens Side vil opgive Sjælland og tilbage til Kjøbenhavn. Derfor er ogsaa vor Opfattelse af Hærens og Flaadens Stilling en anden; vi lægge Bøgen paa Flaaden, fordi Forsvaret i 1ste Linie er det Afgjørende efter hele vor Betragtning. Derfor siger jeg, vi skulle have en kraftig

udvilket Flaade. Skal der komme noget Resultat ud af vore Forhandlinger, og skulle vi, som jeg haaber, naae til Enighed med Ministeren, og maaske til noget Mere, er Betingelsen derfor, at det lykkes Folkethinget at hævede sit gamle Standpunkt for enhver Pris mod Alt, hvad der hedder Koncentrering af Forsvaret omkring Kjøbenhavn; thi denne gaar ud fra en helt forskjellig Betragtning, den opgiver Forsvaret i 1ste Linie og har ikke Brug for Flaaden. Den vil ikke gjøre det muligt for os at udvilde vort Forsvar i 1ste Linie, og Kjøbenhavns Besættning vil sluge saa uhyre Summer, at de Herrer ville se, at Alt vil gaa med dertil. Jeg vedkjender mig endnu fuldstændig den Betragtning, der fra vor Side altid er gjort gjældende, og jeg siger rent ud, at jeg betragter den Deling af Forsvaret, som den ærede Krigsminister sætter ved Storebelt, som en stor Ulykke for vort Land. Jeg tror, at man skal hufte paa, at den danske geografiske Grændse i vore Dage, den geografisk politiske, den, der har Betydning som en farlig Delingsgrændse, netop er Storebelt. Der cirkulerer en Anekdote derom, som jeg godt kan fortælle, da der er saa Mange, der have fortalt den, om en Mand, en stor nulevende tydsk Politiker, som jeg ikke vil nævne ved Navn, men Enhver kan slutte sig til, hvem det er. Han var paa Sagt paa Sjælland i 1866 (Krigsministeren: I Skaaene!). Jeg beder om Forladelse, han var virkelig paa Sjælland (Krigsministeren: Ikke paa Sagt). Vedkommende var paa Besøg i Sjælland, jeg kunde meget godt nævne Stedet, men det er jo ikke værd at forbyde sig i Detailler, da det vilde føre os altfor vidt. Der blev da i en Samtale gjort den Bemærkning, at Danmarks naturlige Grændse var Elben, medens Andre holdt paa, at det var Eideren. Han blev nu kjed af denne Historie, og slog saa med sin Stof paa et Kort, der var fremlagt, netop paa Storebelt og sagde: Grændsen er der! Det tror jeg, er en Advarsel, som vi maa tænke paa. Det er ikke Dreifund og heller ikke Eideren eller Elben, der er Grændsen. Den geografiske Grændse er Storebelt, thi der er Naasagen til Østersøen. Det er en umaadelig Fare for os, at vi have en saadan geografisk Grændse trukken tværs igennem Landet. Naar vi nu bygge et Forsvar derpaa, hvad Andet gjøre vi da end at gjøre denne geografiske Grændse til en virkelig politisk Grændse? Det er for mig Hovedgrunden til at opgive alle disse Forslag, der gaa ud paa Kjøbenhavns Besættning, fordi det er et Skridt, der maaske hurtigt vil føre os til det Maal, som vi for enhver Pris maa undgaa, nemlig Danmarks Deling. Jeg er enig med dem, der mene, at det ikke er godt, at vi tale for klynkende og gjøre os selv for smaa. Lader os hellere tro, at vi ere Noget, og at vi kunne forsvare os, og lader os gjøre noget alvorligt og Ordentligt for vort Forsvar; men lader os for